

ภาคผนวก

ภาคผนวก 1

สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ (Reliability) ของแบบทดสอบ วัดความเข้าใจในการอ่าน โดยใช้สูตร K-R 20

สูตร (Ebel and Frisbie, 1986 : 77)

$$r = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\Sigma pq}{s^2} \right]$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	k	แทน	จำนวนข้อในแบบทดสอบ
	p	แทน	สัดส่วนของผู้ที่ตอบถูก
	q	แทน	สัดส่วนของผู้ที่ตอบผิด
	s^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

จากแบบทดสอบเรื่องโต๊ะ ลา และไม้เท้าวิเศษ

$$\begin{aligned} k &= 10 \\ s^2 &= 4.35 \\ \Sigma pq &= 1.583 \end{aligned}$$

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned} r &= \frac{10}{9} \left[\frac{1-1.583}{4.35} \right] \\ &= .71 \end{aligned}$$

จากแบบทดสอบเรื่อง เจ้าโจรที่น่ารัก

$$\begin{aligned} k &= 10 \\ s^2 &= 4.70 \\ \Sigma pq &= 1.72 \end{aligned}$$

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned} r &= \frac{10}{9} \left[\frac{1-1.72}{4.70} \right] \\ &= .70 \end{aligned}$$

จากแบบทดสอบเรื่อง เจ้าโจรที่น่ารัก

$$k = 10$$

$$s^2t = 4.37$$

$$\Sigma pq = 1.758$$

แทนค่าในสูตร

$$r = \frac{10}{9} \left[\frac{1 - 1.758}{4.37} \right]$$

$$= .659$$

2. การหาค่าความยาก (Difficulty Index) คือ ค่า P และค่าอำนาจจำแนก (Discrimination Power) คือ ค่า D

สูตร (Nitko, 1983 : 288, 292)

$$P = \frac{N_u + N_1}{T_u + T_1}$$

เมื่อ P แทน ค่าความยากของข้อสอบแต่ละข้อ

N_u แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูงที่ตอบถูก

N_1 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มต่ำที่ตอบถูก

T_u แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง

T_1 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มต่ำ

$$D = P_u - P_1$$

D แทน ค่าอำนาจจำแนก

P_u แทน อัตราส่วนระหว่างนักเรียนตอบถูกในกลุ่มสูงกับจำนวนนักเรียนในกลุ่มสูงทั้งหมด

P_1 แทน อัตราส่วนระหว่างนักเรียนตอบถูกในกลุ่มต่ำกับจำนวนนักเรียนในกลุ่มต่ำทั้งหมด

ตาราง 9 ค่าความยาก (P) และค่าอำนาจจำแนก (D)

แบบทดสอบเรื่องโต๊ะลา และไม้เท้าวิเศษ		
ข้อที่	ค่าความยาก (P)	ค่าอำนาจจำแนก (D)
1	.71	.43
2	.75	.25
3	.68	.62
4	.62	.62
5	.34	.43
6	.68	.62
7	.59	.68
8	.50	.25
9	.59	.56
10	.62	.37

ตาราง 10 ค่าความยาก (P) และค่าอำนาจจำแนก (D)

แบบทดสอบเรื่อง เจ้าโจรที่น่ารัก

ข้อที่	ค่าความยาก (P)	ค่าอำนาจจำแนก (D)
1	.56	.60
2	.63	.60
3	.66	.40
4	.70	.60
5	.40	.53
6	.56	.86
7	.70	.60
8	.63	.46
9	.70	.60
10	.60	.66

ตาราง 11 ค่าความยาก (P) และค่าอำนาจจำแนก (D)

แบบทดสอบเรื่องหมาป่ากับลูกแพะทั้งเจ็ด		
ข้อที่	ค่าความยาก (P)	ค่าอำนาจจำแนก (D)
1	.34	.56
2	.78	.31
3	.46	.43
4	.78	.43
5	.75	.25
6	.68	.50
7	.75	.37
8	.34	.43
9	.78	.31
10	.78	.25

ภาคผนวก 2

คะแนนที่ได้จากการทดลองและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. คะแนนที่ได้จากการทดลองแสดงไว้ในตาราง 12

ตาราง 12 คะแนนที่ได้จากการทดลอง

b_1				b_2			
a_1	a_2	a_3	a_4	a_1	a_2	a_3	a_4
28	15	28	10	15	20	9	9
23	21	19	16	13	14	9	9
21	22	21	15	19	13	15	17
26	15	25	23	19	7	10	15
26	12	19	17	17	15	20	14
19	19	23	9	15	16	10	16
18	20	15	24	5	10	14	18
20	17	19	21	11	8	17	6
14	19	26	25	8	12	5	10
20	23	23	25	10	20	13	13
20	20	11	22	10	26	15	12
25	11	17	25	8	14	25	6
28	19	20	18	13	7	7	24
21	15	20	19	8	8	13	15
20	16	18	25	19	12	11	10
18	18	21	22	7	11	19	14
22	20	24	19	18	17	11	12
20	23	18	20	13	8	15	7
19	17	15	27	5	14	22	15

ตาราง 12 (ต่อ)

	b_1				b_2			
	a_1	a_2	a_3	a_4	a_1	a_2	a_3	a_4
	22	23	18	25	17	18	18	23
	22	22	26	22	11	19	5	12
	22	26	22	27	11	24	9	16
	20	20	22	18	13	8	15	5
	21	27	17	24	18	17	20	18
	20	26	22	29	8	9	15	8
	16	25	25	18	16	13	16	5
	16	24	27	16	13	11	10	19
	15	18	26	24	18	16	12	7
	30	22	25	21	12	18	14	11
	21	13	23	17	8	9	12	13
	20	8	20	20	9	11	13	14
	21	20	22	23	12	13	14	12
N	32	32	32	32	32	32	32	32
Σx	674	616	677	666	399	438	433	425
Σx^2	14618	12500	14801	14534	5535	6738	6531	6359
\bar{X}	21.062	19.25	21.156	20.812	12.468	13.687	13.531	13.281
SD	3.689	4.550	3.927	4.658	4.250	4.895	3.000	4.800
SD^2	13.608	20.709	15.426	21.705	18.063	23.937	9.000	23.047

ตาราง 13 ตารางสรุป AB

	a_1	a_2	a_3	a_4	รวมทั้งหมด
b_1	674	616	677	666	2633
b_2	399	438	433	425	1695
รวมทั้งหมด	1073	1054	1110	1091	4328

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อทดสอบสมมติฐานใช้สถิติต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

2.1 การหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (Arithmetic Mean) ที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง ในแต่ละกลุ่ม

สูตร (Ferguson, 1981 : 49)

$$\bar{x} = \frac{\Sigma x}{N}$$

เมื่อ \bar{x} แทน ค่ามัชฌิมเลขคณิต
 Σx แทน ผลรวมของคะแนนทุกคนในกลุ่ม
 N แทน จำนวนหน่วยตัวอย่าง

2.2 การหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม

สูตร (Ferguson, 1981 : 68)

$$SD = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	SD	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมกำลังสองของคะแนน คะแนนทุกจำนวน
	$(\sum X)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทุกจำนวน ยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนหน่วยตัวอย่าง

2.3 การทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนก่อนการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้วิธีทดสอบของคอคเรน (Cochran's Test) (Winer, 1971 : 208)

$$C = \frac{S^2_{\text{Largest}}}{\sum S^2_{,}}$$

เมื่อ	S^2_{Largest}	แทน	ความแปรปรวนที่ใหญ่ที่สุด ในจำนวนความแปรปรวนทุกกลุ่ม
	$\sum S^2_{,}$	แทน	ผลรวมของความแปรปรวนของทุก กลุ่ม

แทนค่า

$$\begin{aligned} C &= 23.9637 \\ & 145.5249 \\ &= .1646 \end{aligned}$$

ค่าจากตาราง

$$C .05 (4,31) = .2022$$

$$C .01 (4,31) = .2214$$

ผลการทดสอบปรากฏว่า ความแปรปรวนมีความเป็นเอกพันธ์
ผู้วิจัยจึงนำไปวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบแฟคทอเรียลส์ุ่มสมบูรณ์โมเดล
กำหนดต่อไป

2.4 วิเคราะห์ความแปรปรวนรวมแบบแฟคทอเรียลส์ุ่มสมบูรณ์ 4 x 2
(4 x 2 Completely Randomized Factorial Design) ใช้สูตรดังนี้
(Winer, 1971: 432-435)

กำหนดให้

$$(1) = G^2 / npq$$

$$(2) = \sum x^2_{i,j,k}$$

$$(3) = (\sum A^2_{.j}) / nq$$

$$(4) = (\sum B^2_{.j}) / np$$

$$(5) = [\sum (AB_{i,j})^2] / n$$

เมื่อ G^2 แทน กำลังสองของผลรวมของคะแนนทั้งหมด

n แทน จำนวนผู้เข้ารับการทดลองในแต่ละกลุ่ม

p แทน จำนวนระดับของตัวแปร A

q แทน จำนวนระดับของตัวแปร B

$\sum x^2_{i,j,k}$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนนแต่ละคะแนน
ทั้งหมด

$\sum A^2_{.j}$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนนรวมในแต่ละ
ระดับของตัวประกอบ A

$\Sigma B_{.j}^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนนรวมในแต่ละระดับของตัวประกอบ B

$\Sigma (AB_{ij})^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนนรวมในแต่ละกลุ่ม

$$SS_A = (3) - (1)$$

$$SS_B = (4) - (1)$$

$$SS_{AB} = (5) - (3) - (4) + (1)$$

$$SS_{w.cell} = (2) - (5)$$

$$SS_{Total} = (2) - (1)$$

ตาราง 14 สูตรการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบแฟคทอเรียล
สี่สมบรูณ์โมเดลกำหนด 4 x 2

Source of Variation	SS	df	MS	F
A	(3) - (1)	p-1	$SS_A / (p-1)$	$MS_A / MS_{w.cell}$
B	(4) - (1)	q-1	$SS_B / (q-1)$	$MS_B / MS_{w.cell}$
AB	(5) - (3) - (4) + (1)	(p-1)(q-1)	$SS_{AB} / (p-1)(q-1)$	$MS_{w.cell}$
Within Cell	(2) - (5)	pq(n-1)	$SS_{w.cell} / pq(n-1)$	
Total	(2) - (1)	npq-1		

จากข้อมูลในตาราง 12 และ 13 แทนค่าในสูตรดังนี้

$$\begin{aligned}
 (1) &= G^2/npq \\
 &= (4328)^2/32(4)(2) \\
 &= 73170.25 \\
 (2) &= \sum X_{ijk}^2 \\
 &= (22)^2 + (22)^2 + (22)^2 + \dots + (13)^2 + (14)^2 + (12)^2 \\
 &= 81616 \\
 (3) &= (\sum A_j^2)/nq \\
 &= [(1073)^2 + (1054)^2 + (1110)^2 + (1091)^2]/32(2) \\
 &= 73197.28 \\
 (4) &= (\sum B_j^2)/np \\
 &= [(2633)^2 + (1695)^2]/32(2) \\
 &= 76607.14 \\
 (5) &= [\sum (AB_{ij})^2]/n \\
 &= [(674)^2 + (616)^2 + (677)^2 + (666)^2 + (399)^2 \\
 &\quad + (438)^2 + (433)^2 + (425)^2]/32 \\
 &= 76711.75 \\
 \\
 SS_A &= (3) - (1) \\
 &= (73197.28) - (73170.25) \\
 &= 27.03 \\
 SS_B &= (4) - (1) \\
 &= (76607.14) - (73170.25) \\
 &= 3436.89 \\
 SS_{AB} &= (5) - (3) - (4) + (1) \\
 &= (76711.75) - (73197.28) - (76607.14) \\
 &\quad + (73170.25)
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 SS_{\text{within}} &= (2) - (5) \\
 &= (81619) - (76711.75) \\
 &= 4904.25 \\
 SS_{\text{Total}} &= (2) - (1) \\
 &= (81616) - (73170.25) \\
 &= 8445.75
 \end{aligned}$$

ตาราง 15 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบแฟคทอเรียล
 สุ่มสมบูรณ์โมเดลกำหนด 4 x 2

Source of Variation	SS	df	MS	F
A	27.07	3	9.023	.456
B	436.89	1	3436.89	173.843**
AB	77.58	3	25.86	1.308
Within Cell	4904.25	248	19.775	
Total	8445.75	255		

** p < .01

ภาคผนวก 3

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. นิทานเรื่องโต๊ะ ลา และไม้เท้าวิเศษ

- 1.1 การจัดสิ่งช่วยเสริมความคิดรวบยอดของเนื้อเรื่องด้วยเรื่องย่อ
- 1.2 การจัดสิ่งช่วยเสริมความคิดรวบยอดของเนื้อเรื่องด้วยคำถามแทรกระหว่างเรื่อง
- 1.3 การจัดสิ่งช่วยเสริมความคิดรวบยอดของเนื้อเรื่องด้วยแผนภูมิเรื่องประกอบท้ายเรื่อง
- 1.4 เนื้อเรื่องที่ไม่มีการจัดสิ่งช่วยเสริมความคิดรวบยอด

2. นิทานเรื่อง เจ้าโจรที่น่ารัก

- 2.1 การจัดสิ่งช่วยเสริมความคิดรวบยอดของเนื้อเรื่องด้วยเรื่องย่อ
- 2.2 การจัดสิ่งช่วยเสริมความคิดรวบยอดของเนื้อเรื่องด้วยคำถามแทรกระหว่างเรื่อง
- 2.3 การจัดสิ่งช่วยเสริมความคิดรวบยอดของเนื้อเรื่องด้วยแผนภูมิเรื่องประกอบท้ายเรื่อง
- 2.4 เนื้อเรื่องที่ไม่มีการจัดสิ่งช่วยเสริมความคิดรวบยอด

3. นิทานเรื่อง หมาป่ากับลูกแพะทั้งเจ็ด

- 3.1 การจัดสิ่งช่วยเสริมความคิดรวบยอดของเนื้อเรื่องด้วยเรื่องย่อ
- 3.2 การจัดสิ่งช่วยเสริมความคิดรวบยอดของเนื้อเรื่องด้วยคำถามแทรกระหว่างเรื่อง
- 3.3 การจัดสิ่งช่วยเสริมความคิดรวบยอดของเนื้อเรื่องด้วยแผนภูมิเรื่องประกอบท้ายเรื่อง
- 3.4 เนื้อเรื่องที่ไม่มีการจัดสิ่งช่วยเสริมความคิดรวบยอด

4. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านเรื่องภาษาไทยเรื่องโต๊ะ ลา และไม้เท้าวิเศษ

5. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านเรื่องภาษาไทยเรื่อง เจ้าโจรที่น่ารัก

6. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านเรื่องภาษาไทยเรื่องหมาป่ากับลูกแพะทั้งเจ็ด

เรื่องโต้ะ ลา และไม้เท้าวิเศษ

การจัดสิ่งช่วยเสริมความคิดรวบยอด
ของเนื้อเรื่องด้วยเรื่องย่อ

คำชี้แจง

1. เมื่อนักเรียนได้รับเนื้อเรื่องไปแล้ว นักเรียนอย่าเพิ่งอ่านให้นักเรียนรอนั่งคำสั่งจากครู
2. ให้นักเรียนอ่านคำชี้แจงให้เข้าใจหากไม่เข้าใจ โปรดยกมือถามทันที
3. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องและแผนภูมิเรื่องที่อยู่ท้ายเรื่อง เพราะจะทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่องดียิ่งขึ้น
4. เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องแล้วพยายามทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่าน
5. ใช้เวลาในการอ่าน 25 นาที
6. หากนักเรียนอ่านจบก่อน เวลาที่กำหนดให้นักเรียนอ่านจบทวนจนกว่าจะหมดเวลา
7. หากครูบอกว่า "หมดเวลา" ให้นักเรียนส่งเนื้อเรื่องที่อ่านทันที

เรื่องย่อ

ครอบครัวหนึ่งมีพ่อ แม่และบุตรสามคน ทั้งสามคนได้ออกผจญภัยต่างเมือง พวกเขาได้ทำงานกับชายร่างเล็กคนหนึ่ง ชายร่างเล็กได้ให้ของวิเศษแก่คนทั้งสาม พี่ชายทั้งสองทำความผิดหวังให้กับพ่อ เพราะของวิเศษที่พวกเขาได้รับถูกขโมยไป แต่น้องคนสุดท้ายสามารถนำของวิเศษกลับคืนมาได้

ศิลปะ และไม้เท้าวิเศษ

ในกาลครั้งหนึ่งในเมือง ๆ หนึ่งซึ่งไม่ใหญ่นัก มีช่างตัดเสื้ออาศัยอยู่พร้อมด้วยภรรยาและลูกชายสามคน ลูกทั้งสามต่างก็มีชื่อเรียกเหมือนเด็กอื่น ๆ แต่พ่อและแม่ก็เรียกชื่อเล่นว่า เจ้าพอม เจ้าอ้วน และเจ้าโง่ เมื่อโตขึ้น พอมออกฝึกงานกับช่างไม้ อ้วนออกไปฝึกงานในโรงเลื่อย และโง่ไปเรียนวิชาวาดเขียน

หลังจากที่สำเร็จการฝึกงานแล้วพอมก็กลับมายังบ้าน พ่อส่งเขาออกไปผจญภัยในโลกกว้างด้วยตัวของเขาเอง เพื่อที่จะได้เห็นประเทศต่าง ๆ และได้รู้จักคนต่างชาติดด้วย เขาลาพ่อแม่พี่น้อง แล้วออกเดินทาง เขาเดินไปเรื่อย ๆ แต่ก็หาที่ทำงานไม่ได้ ไม่มีใครต้องการช่างไม้เลย เงินจำนวนเล็กน้อยที่เขามีสำหรับการเดินทางก็หมด พอมก็เป็นนายพอมคนเศร้าเดินคอตกต่อไป ในที่สุดเขาเดินทางมาถึงป่าที่เงียบสงัดและสวยงามแห่งหนึ่ง และในป่าแห่งนี้เองพอมได้พบกับชายคนหนึ่งมีรูปร่างเล็ก โบกมือทักทายเขาและพูดว่า

"เป็นไง... พ่อหนุ่มไปไหนมา ? ทำไมหน้าตาดูเศร้าอย่างนั้นล่ะ เกิดอะไรขึ้นรี ?"

"ผมไม่มีงานทำครับ" พอมตอบตามความจริง "ผมก็ไม่สบายใจแค่นั้นแหละครับ ผมเดินทางมาไกลจนเดี๋ยวนี้เงินเกือบหมดกระเป๋าแล้ว"

"เธอทำอะไรเป็นบ้างล่ะ ?" ชายร่างเล็กถาม

"ผมเป็นช่างไม้ครับ" พอมตอบ

"ดี ตามมาซิฉันมีงานให้เธอทำ" ชายร่างเล็กบอก "ฉันอาศัยอยู่ในป่าตามฉันทาจะให้ดูทุกอย่างในป่านี้"

ไม่เกินร้อยเมตร มีบ้านเล็ก ๆ สีเขียวตั้งอยู่ มีต้นไม้เล็ก ๆ เป็นรั้วอยู่ล้อมรอบ และทางเข้ามีต้นสนสูงใหญ่อยู่สองข้าง ชายร่างเล็กพาพอมเข้าไปในบ้าน และเมื่อพอมเดินเข้าไปในห้อง เขาก็สัมผัสความทุกข์ของเขาจนหมดสิ้น

"ขอต้อนรับจ๊ะ" มีเสียงพูดดังมาจากเตาไฟ หญิงแก่ร่างเล็กคนหนึ่งก็ก้าวเข้ามาหา และช่วยถอดเอาข่ามสะพายหลังของเขาออก นายใหม่ของผมหนึ่งคู่อยู่กับเขาตลอดเย็นนั้น หญิงแก่ร่างเล็กก็ช่วยหาอาหาร พร้อมทั้งนำดื่ม

พอมทำงานอย่างมีความสุข งานมีไม่มากนัก แต่พอมก็พักผ่อนบ้างและประพาสิตัวดีจนไม่มีที่ติ หลายเดือนผ่านไป นายจ้างพูดกับพอมว่า

"นี่แน่ะผม ผมไม่อยากจะทำอะไรเลย ผมไม่อยากจะทำอะไรให้เธอทำอีกแล้ว แต่ฉันก็จำเป็นต้องบอกให้เธอรู้ล่วงหน้า เงินก็ไม่มีให้สำหรับงานที่เธอทำไปแล้ว แต่ฉันก็มีของรางวัลอย่างหนึ่งที่มีค่ายิ่งกว่าเงินทองเสียอีก" แล้วนายจ้างก็ยกโต๊ะเล็ก ๆ ตัวหนึ่งขึ้นมาแล้วบอกว่า "เมื่อเวลาที่เธออยากกินอาหารหรือดื่มอะไรก็ตาม จงตั้งโต๊ะตัวนี้ขึ้นแล้วพูดดังสามครั้ง "โต๊ะวิเศษ ๆ จัดของให้ด้วย" เธอก็จะได้อาหารและเครื่องดื่มตามที่ต้องการ ขอให้เจ้าโชคดี "

ผมไม่อยากจะทำจากไปเลย แต่ก็ต้องลาด้วยความเศร้าเสียใจ เขาขอบคุณนายจ้างที่ได้ให้โต๊ะวิเศษ เขาชอบมันมาก แล้วผมก็ออกเดินทางกลับบ้าน ระหว่างทางเขามองหน้าสำราญด้วยอาหารจากโต๊ะวิเศษ ทุกครั้งที่เขากล่าวมนต์อันศักดิ์สิทธิ์นั้น เขาจะได้ทุกอย่างที่เขาต้องการ เป็นต้นว่าอาหาร และเครื่องดื่มอย่างดีเลิศ จนสามวันแต่ทำด้วยเงินรวมทั้งโต๊ะก็มีผ้าสีขาวปุยไว้ ผมระมัดระวังรักษาโต๊ะเล็ก ๆ ตัวนี้ อย่างดีที่สุด

เมื่อเดินทางมาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง เจ้าของโรงแรมแปลกใจที่ผมไม่สั่งอาหารเลย ก็แอบดูตามช่องประตู จึงได้เห็นความวิเศษของโต๊ะตัวนั้น เมื่อได้เวลานอน ผมเอาโต๊ะมาฝากใส่ตู้ของโรงแรมไว้ แล้วบอกเจ้าของโรงแรมว่าเป็นของมีค่ามาก ขอให้เก็บไว้ให้ เจ้าของโรงแรมรีบรับฝากทันที และในทันทีนั้นก็หาประโยชน์ใส่ตัวเอง โดยการสั่งให้โต๊ะวิเศษนำอาหารอย่างดีมาให้ พร้อมทั้งคิดว่าทำอย่างไรจึงจะได้โต๊ะนี้มาเป็นของตัวเอง เขาคิดได้ว่าเขามีโต๊ะแบบนี้อยู่ตัวหนึ่ง ซึ่งมันเหมือนกันมากจะต่างกันก็ตรงที่มันไม่วิเศษเท่านั้น ในวันรุ่งขึ้น เขาก็นำโต๊ะปลอมมาคืนให้ผมที่ห้อง หลังจากเอาโต๊ะวิเศษไปซ่อนไว้อย่างดีแล้ว ผมไม่คิดสงสัยอะไร เขารับโต๊ะปลอมมาแล้วก็ออกเดินทางต่อไป

เมื่อมาถึงบ้าน ผมก็ตรงเข้ากอดพ่อแม่อย่างดีใจ แล้วก็เล่าเรื่องโต๊ะวิเศษที่เขานำกลับมา พ่อว่ามันเป็นเรื่องน่าประหลาดมาก และค่อนข้างจะไม่เชื่อเสียด้วย ผมจึงเอาโต๊ะมาวางแล้วสั่ง

"โต๊ะวิเศษ ๆ จัดของให้ด้วย" เมื่อสั่งครบสามครั้ง โต๊ะตัวนั้นก็ไม่ได้แสดงอะไรออกมาเลย พ่างตัดเสื้อจึงพูดขึ้นว่า

"ลูกจะพยายามจะหลอกพ่อของเจ้ารึ ? แล้วนี่กลับมาโดยไม่ได้อะไรทั้ง ๆ ที่ไปเสียตั้งนานอย่างนั้นหรือ ? "

ผมไม่รู้จะตอบอย่างไรถูก เขานึกไม่ออกว่าทำไมคำสั่งจึงไม่ศักดิ์สิทธิ์เสียแล้ว แต่ไม่ว่าเหตุผลจะเป็นอย่างไรก็ตาม ผมก็เริ่มต้นทำมาหากินเพื่อเลี้ยงท้องของตัวเองต่อไป

อ้วนก็ออกเดินทางเหมือนกัน หลังจากเขาสำเร็จการฝึกงานที่โรงเลื่อยแล้ว เขาก็ต้องการที่จะออกไปผจญกับโลกกว้างตามลำพังเหมือนกัน เขาเลือกเส้นทางเดียวกับพี่ชาย และได้ประสบการณ์แบบเดียวกัน คือ เมื่อมาถึงป่าอ้วนก็ได้พบชายร่างเล็กคนหนึ่ง และได้งานทำอีก จะแตกต่างกันก็แต่ที่บ้านหลังนั้นเป็นโรงเลื่อยไปแล้ว หลังจากที่อ้วนทำงานได้ระยะหนึ่งอย่างมีความสุข และทำทุกอย่างเพื่อทำให้นายจ้างพอใจ ต่อมานายจ้างก็บอกเลิกจ้างเพราะไม่มีงานให้ทำ และเมื่อจะจากกันเขาก็ได้รับลาตัวงามตัวหนึ่งเป็นของรางวัลจากนายจ้าง

"จงรับลาตัวนี้ เป็นของขวัญแห่งการจากกัน จันทให้เงินเป็นค่าจ้างแก่เธอไม่ได้ ลาตัวนี้จะใช้ได้ดียิ่งกว่าเงินหรือทอง เมื่อเธอพูดว่า "เจ้าลา ยืดคอออก !" มันก็จะจามเป็นเหรียญทองออกมาทันที" นายจ้างพูด

เช่นเดียวกับผมที่สิ่งโต๊ะพิเศษบ่อย ๆ อ้วนก็ทำเช่นนั้นเขาชอบเรียก "เจ้าลา ยืดคอออก" และทุก ๆ ครั้งลาจะยืดคอ และจามออกมาเป็นเหรียญทองกลิ้งลงมาเป็นสาย ลูกของช่างตัดเสื้อฟังแล้วรู้สึกว่ามันไพเราะหุอะไรเช่นนั้น

เมื่อเดินทางกลับบ้าน อ้วนก็มาพักที่โรงแรมซึ่งเจ้าของโรงแรมเจ้าเล่ห์ได้ขโมยโต๊ะพิเศษของพี่ชายของเขาไปแล้ว อ้วนสั่งอาหารอย่างดีที่สุดแล้วยังเป็นเจ้าของเลี้ยงอาหารแก่คนอื่น ๆ ในโรงแรมด้วย และเมื่อเจ้าของโรงแรมมาเก็บเงินค่าอาหาร

"รอเดี๋ยว จันทจะไปเอาเงินมาให้" แล้วเขาก็สะบัดเอาผ้าปูโต๊ะผืนหนึ่งออกไปที่คอกม้า และก็ปูผ้าลงตรงหน้าลาที่ยืนอยู่บนกองหญ้าพร้อมทั้งสั่งว่า

"เจ้าลา... ยืดคอออก !" ลาก็ยืดคอออก และจามเอาเหรียญทองไหลออกมามัดกรุ่งกรังลงไปยังผ้าปูโต๊ะผืนนั้น เจ้าของโรงแรมเห็นและได้ยืนทักอย่างที่เกิดขึ้น

วันรุ่งขึ้น อ้วนตื่นสาย เมื่อรับประทานอาหารเช้าแล้ว เขาก็ตรงไปที่คอกม้า เพื่อดูเอาลาออก เขาไม่รู้ว่า ลายืนอยู่ไม่ใช่ลาตัวเดิม เขาที่ลากลับบ้านอย่างร่าเริง เพราะรู้ว่าใกล้จะถึงบ้านอยู่แล้ว เมื่อถึงบ้านอ้วนไม่รอช้าที่จะบอกพ่อถึงความพิเศษของลาของเขาให้ฟัง ทุก ๆ คน เข้าไปยืนล้อมรอบลาเพื่อดูความพิเศษของของมัน

"เจ้าลา... ยืดคอออก" แต่ลาก็ไม่ได้แสดงอะไรออกมาเลย แม้แต่จะจามสักนิดเพื่อให้เหรียญทองไหลออกมา อ้วนรู้สึกช้ำหน้ามาก และรู้สึกโกรธ เขาเอาไม้มา

ดี แต่เขาก็ไม่ได้จามหรือทงออกมาให้เลย ในที่สุดอ้วนก็ต้องกลับไปทำอาชีพเดิม
ในโรงเลื่อย ทั้ง ๆ ที่เขาเคยฝันเอาไว้ว่า เขาจะไม่จะต้องมีอีกเลย

หลายปีผ่านไป ริงซึ่งเป็นลูกชายคนสุดท้ายของเรียมการวาดเขียนจบและกลับ
บ้าน ริงเป็นเด็กหนุ่มที่รูปร่างดี ตราวนี่ก็เป็นตราวของเขาคือต้องออกจากบ้านไปผจญภัย
ตามลำพัง เขาเลือกเส้นทางเดียวกับพี่ชายทั้งสอง เพราะอยากพบชายร่างเล็ก ผู้ซึ่ง
พี่ชายทั้งสองเล่าให้ฟังว่า เป็นคนใจดี ฉลาด และมีของดีพิเศษหลายอย่างคอยให้ เมื่อ
เขามาถึงป่าแห่งเดียวกัน เขาก็ได้พบชายร่างเล็กคนนั้น แล้วริงก็ได้งานทำ

ริงทำงานอย่างถูกระเบียบ แต่ไม่หนักนัก เมื่อทำงานได้หลายเดือน ชาย
ร่างเล็กก็บอกอย่างเดียวกับที่เคยบอกพี่ชายทั้งสองของเขาว่า

"พ่อหนุ่ม ฉันไม่มีงานให้เธอทำแล้ว และไม่อยากจะเก็บเธอไว้อีกเลย
ต้องบอกกล่าวให้เธอรู้ล่วงหน้า ฉันอยากจะให้ของดี ๆ แก่เธอ เหมือนกับที่ฉันได้ให้
แก่พี่ทั้งสองของเธอไปแล้ว แต่จะให้อะไรดี เมื่อเธอถูกเรียกชื่อว่าริงแม้แต่พี่เธอ
นายผอมกับนายอ้วน ยังเอาของดี ๆ ไปทำขายได้เพราะความโลภของเธอ แล้วกับ
เธอจะเกิดอะไรขึ้น เอานี้ไปดีกว่า ถูงนี้อาจจะช่วยเธอได้มาก เธอเพียงแต่พูดว่า
"ไม้เท้าจงออกมาจากถูง !" ไม้เท้าก็จะออกมาต่อสู้ให้เธอมันจะดีไป ๆ จนกว่า
เธอจะบอกว่า "ไม้เท้ากลับเข้ามาในถูง"

นักวาดเขียนหนุ่ม ตอบขอบคุณชายร่างเล็กอย่างสุภาพ สะพายถูงขึ้นบ่า
แล้วก็เดินทางกลับบ้าน เขาไม่ต้องใช้ไม้เท้าเป็นเวลานาน เพราะถ้าหากมีใคร
สักคนเดินผิวปากไปพลางอย่างมีความสุขอย่างเขา ก็คงจะไม่มีใครอยากจะมาก่อ
เรื่องให้เดือดร้อน นอกจากว่านาน ๆ ครั้งที่จะมีสุนัขตามหมู่บ้านวิ่งออกมาเห่า
และไล่เขา เขาก็ใช้ไม้เท้าในถูงนี้แหละเป็นอาวุธ ไล่สุนัขไป

ในที่สุดริงเดินทางมาถึงโรงแรมที่พี่ชายทั้งสองของเขาต้องเสียของ
วิเศษ

ไป เจ้าของโรงแรมเดี่ยวนี่มีชีวิตอยู่สุขสำราญ แต่ก็ยังไม่หายโลกคอบหาโอกาส
ที่จะขโมยสิ่งของจากผู้มาพักอยู่เสมอ

ก่อนเข้านอน ริงได้ฝากถูงไว้กับเจ้าของโรงแรมและสั่งว่าให้ระวังของ
อันมีค่านี้ไว้ด้วย และอย่าได้พูดว่า "ไม้เท้า...ออกมาจากถูง !" เป็นกันขาด

เพราะควรจะรู้เสียด้วยว่าของในถุงมีคุณสมบัติที่แปลกประหลาดที่จะทำให้เกิดผลมากมายแก่คนที่พูดอย่างนั้น

เจ้าของโรงแรมถึงแม้ได้ประโยชน์มากมายจากโต๊ะพิเศษและลาพิเศษที่เขาขโมยมา แต่ก็ยังคิดอยากได้ของวิเศษอีกสักอย่างหนึ่งที่จะทำประโยชน์ให้เขาได้ เมื่อโง่กลับขึ้นไปขึ้นบนแล้ว เจ้าของโรงแรมซึ่งกำลังคอยอย่างใจเต้น รีบร้องทันทีว่า

"ไม้เท้า... ออกมาจากถุง !" ทันใดนั้น ไม้เท้าก็ออกมาจากถุง ตรงเข้าตีเจ้าของโรงแรมจนเขียวไปทั้งตัว เขาได้แต่ตะโกนร้องขอความช่วยเหลืออย่างน่าสงสารและวิ่งขึ้นไปหานักวาดเขียน

"สมน้ำหน้าแกแล้ว" โง่พูดขึ้น "ฉันขอบอกว่าแก่นี้แหละที่ขโมยเอาโต๊ะพิเศษและลาพิเศษของพี่ฉันไป"

เจ้าของโรงแรมยิ่งส่งเสียงโอดครวญ ร้องบอกว่า

"เร็ว ช่วยฉันที มันจะฆ่าฉันตาย ฉันจะคืนให้หมดโต๊ะและลาพิเศษ เร็วเข้า ฉันจะอยู่ตายแล้ว"

นักวาดเขียนก็เรียกไม้เท้าว่า "ไม้เท้า กลับเข้ามาในถุง" ซึ่งไม้เท้าก็ทำตาม เจ้าของโรงแรมดีใจที่รอดตายมาได้ พร้อมทั้งคืนโต๊ะและลาพิเศษให้โง่ทันที โง่ก็รวบรวมมัดของวางบนหลังลาแล้วเดินทางกลับบ้าน

พี่ชายทั้งสองคนของโง่ดีใจอย่างที่สุดเมื่อได้ของวิเศษกลับคืนมาได้ดังเดิม คนที่เขาควรจะขอบใจคือน้องชายที่เขาเรียกว่าโง่ ผู้ซึ่งได้พิสูจน์ตัวเองแล้วว่าฉลาดเฉลียวแหลมกว่าเขาทั้งสองเสียอีก

เรื่องโต้ะ ลา และไม้เท้าวิเศษ

การจัดสิ่งช่วยเสริมความคิดรวบยอด
ด้วยคำถามแทรกระหว่างเรื่อง

คำชี้แจง

1. เมื่อนักเรียนได้รับเนื้อเรื่องไปแล้ว นักเรียนอย่าเพิ่งอ่านให้นักเรียนรอฟังคำสั่งจากครู
2. ให้นักเรียนอ่านคำชี้แจงให้เข้าใจหากไม่เข้าใจ โปรดยกมือถามทันที
3. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องพร้อมทั้งตอบคำถามที่แทรกระหว่างเรื่อง พร้อมทั้งตอบคำถามเหล่านั้นในใจด้วย
4. เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องแล้วพยายามทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่านให้ดีที่สุด
5. ใช้เวลาในการอ่าน 25 นาที
6. หากนักเรียนอ่านจบก่อนเวลาที่กำหนดให้นักเรียนอ่านบททวนจนกว่าจะหมดเวลา
7. หากครูบอกว่า " หมดเวลา " ให้นักเรียนส่งเนื้อเรื่องที่อ่านทันที

โຕ้ะ ลา และไม้เท้าวิเศษ

ในกาลครั้งหนึ่งในเมือง ๆ หนึ่งซึ่งไม้ใหญ่นัก มีช่างตัดเสื้ออาศัยอยู่พร้อมด้วยภรรยาและลูกชายสามคน ลูกทั้งสามต่างก็มีชื่อเรียกเหมือนเด็กอื่น ๆ แต่พ่อและแม่ก็เรียกชื่อเล่นว่า เจ้าพอม เจ้าอ้วน และเจ้าโง่ เมื่อโตขึ้น พอมออกฝึกงานกับช่างไม้ อ้วนออกไปฝึกงานในโรงเลื่อย และโง่ไปเรียนวิชาวาดเขียน

หลังจากที่สำเร็จการฝึกงานแล้วพอมก็กลับมาที่บ้าน พ่อส่งเขาออกไปผจญภัยในโลกกว้างด้วยตัวของเขาเอง เพื่อที่จะได้เห็นประเทศต่าง ๆ และได้รู้จักคนต่างชาติด้วย เขาลาพ่อแม่พี่น้อง แล้วออกเดินทาง เขาเดินไปเรื่อย ๆ แต่ก็หาที่ทำงานไม่ได้ ไม่มีใครต้องการช่างไม้เลย เงินจำนวนเล็กน้อยที่เขามีสำหรับการเดินทางก็หมด พอมก็เป็นนายพอมคนเศร้าเดินคอตกลงไป ในที่สุดเขาเดินทางมาถึงป่าที่เขียวสัจด์และสวยงามแห่งหนึ่ง และในป่าแห่งนี้เองพอมได้พบกับชายคนหนึ่งมีรูปร่างเล็ก โบกมือทักทายเขาและพูดว่า

"เป็นไง... พ่อหนุ่มไปไหนมา ? ทำไมหน้าตาดูเศร้าอย่างนั้นล่ะ เกิดอะไรขึ้นนรี ?"

"ผมไม่มีงานทำครับ" พอมตอบตามความจริง "ผมก็ไม่สบายใจแค่นั้นแหละครับ ผมเดินทางมาไกลจนเดี๋ยวนี้เงินเกือบหมดกระเป๋ไปแล้ว"

"เธอทำอะไรเป็นบ้างล่ะ ?" ชายร่างเล็กถาม

"ผมเป็นช่างไม้ครับ" พอมตอบ

"ดี ตามมาซิฉันมีงานให้เธอทำ" ชายร่างเล็กบอก "ฉันอาศัยอยู่ในป่าตามฉันมาจะให้คุณทุกอย่างในป่านี้"

ไม้เกินร้อยเมตร มีบ้านเล็ก ๆ สีเขียวตั้งอยู่ มีต้นไม้เล็ก ๆ เป็นรั้วอยู่ล้อมรอบ และทางเข้ามีต้นสนสูงใหญ่อยู่สองข้าง ชายร่างเล็กพาพอมเข้าไปในบ้าน และเมื่อพอมเดินเข้าไปในห้อง เขาก็สัมผัสความทุกข์ของเขาจนหมดสิ้น

"ขอต้อนรับจ๊ะ" มีเสียงพูดดังมาจากเตาไฟ หญิงแก่ร่างเล็กคนหนึ่งก็ก้าวเข้ามาหา และช่วยถอดเอาข่ามสะพายหลังของเขาออก นายใหม่ของผมหนึ่งคู้กับเขาตลอดเย็นนั้น หญิงแก่ร่างเล็กก็ช่วยหาอาหาร พร้อมทั้งนำดื่ม

1. ผมเป็นคนที่มีความสามารถในด้านใด
2. รางวัลที่มีค่ายิ่งกว่าเงินทองในทันทีหมายถึงสิ่งใด

ผมทำงานอย่างมีความสุข งานมีไม่มากนัก แต่ผมก็ขยันขันแข็งและ
ประพาศิตัวตังใจไม่มีที่ติ หลายเดือนผ่านไป นายจ้างพูดกับผมว่า

"นี่แน่ะผม ฉันไม่อยากจะบอกเธอเลยว่าคุณไม่มั่งงานให้เธอทำอีกแล้ว แต่
ฉันก็จำเป็นต้องบอกให้เธอรู้ล่วงหน้า เงินก็ไม่มีให้สำหรับงานที่เธอทำไปแล้ว แต่ฉัน
ก็มีของรางวัลอย่างหนึ่งที่มีค่ายิ่งกว่าเงินทองเสียอีก" แล้วนายจ้างก็ยกโต๊ะเล็ก ๆ
ตัวหนึ่งขึ้นมาแล้วบอกว่า "เมื่อเวลาที่เธออยากกินอาหารหรือดื่มอะไรก็ตาม จงตั้งโต๊ะ
ตัวนี้ขึ้นแล้วพูดดังนี้สามครั้ง "โต๊ะวิเศษ ๆ จัดของให้ด้วย" เธอก็จะได้อาหารและ
เครื่องดื่มตามที่ต้องการ ขอให้เจ้าโชคดี "

ผมไม่อยากจะจากไปเลย แต่ก็ต้องลาด้วยความเสีใจเสียใจ เขาขอบคุณ
นายจ้างที่ได้ให้โต๊ะวิเศษ เขาชอบมันมาก แล้วผมก็ออกเดินทางกลับบ้าน ระหว่าง
ทางเขามองหน้าสำรวจด้วยอาหารจากโต๊ะวิเศษ ทุกครั้งที่เขากล่าวมนต์อันศักดิ์สิทธิ์นั้น
เขาจะได้ทุกอย่างที่เขาต้องการ เป็นต้นว่าอาหาร และเครื่องดื่มอย่างดีเลิศ งานชาม
ล้วนแต่ทำด้วยเงินรวมทั้งโต๊ะก็มีผ้าสีขาวปุยไว้ ผมระมัดระวังรักษาโต๊ะเล็ก ๆ ตัวนี้
อย่างดีที่สุด

เมื่อเดินทางมาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง เจ้าของโรงแรมแปลกใจที่ผมไม่สั่ง
อาหารเลย ก็แอบดูตามช่องประตู จึงได้เห็นความวิเศษของโต๊ะตัวนั้น เมื่อได้เวลา
นอน ผมเอาโต๊ะมาฝากใส่ตู้ของโรงแรมไว้ แล้วบอกเจ้าของโรงแรมว่าเป็นของมี
ค่ามาก ขอให้เก็บไว้ให้ เจ้าของโรงแรมรีบรับฝากทันที และในทันทีนั้นก็หาประโยชน์
ใส่ตัวเอง โดยการสั่งให้โต๊ะวิเศษนำอาหารอย่างดีมาให้ พร้อมทั้งคิดว่าทำอย่างไร
จึงจะได้โต๊ะนี้มาเป็นของตัวเอง เขาคิดได้ว่าเขามีโต๊ะแบบนี้อยู่ตัวหนึ่ง ซึ่งมัน
เหมือนกันมากจะต่างกันก็ตรงที่มันไม่วิเศษเท่านั้น ในวันรุ่งขึ้น เขาก็นำโต๊ะปลอม
มาคืนให้ผมที่ห้อง หลังจากเอาโต๊ะวิเศษไปซ่อนไว้อย่างดีแล้ว ผมไม่คิดสงสัยอะไร
เขารับโต๊ะปลอมมาแล้วก็ออกเดินทางต่อไป

เมื่อมาถึงบ้าน ผมก็ตรงเข้ากอดพ่อแม่อย่างดีใจ แล้วก็เล่าเรื่องโต๊ะวิเศษ
ที่เขาฝากกลับมา พ่อว่ามันเป็นเรื่องน่าประหลาดมาก และค่อนข้างจะไม่เชื่อเสียด้วย
ผมจึงเอาโต๊ะมาวางแล้วสั่ง

"โตะวิเศษ ๆ จัดของให้ด้วย" เมื่อสิ่งครบสามครั้ง โตะตัวนั้นก็ไม่ได้แสดงอะไรออกมาเลย ช่างตัดเสื้อจึงพูดขึ้นว่า

"ลูกจะพยายามจะหลอกพ่อของเจ้ารี ? แล้วนี่กลับมาโดยไม่ได้อะไร ทั้ง ๆ ที่ไปเสียตั้งนานอย่างนั้นหรือ ? "

ผมไม่รู้จะตอบอย่างไรถูก เขานึกไม่ออกว่าทำไมคำสั่งจึงไม่ศักดิ์สิทธิ์เสียแล้ว แต่ไม่ว่าเหตุผลจะเป็นอย่างไรก็ตาม ผมก็เริ่มต้นทำมาหากินเพื่อเลี้ยงท้องของตัวเองต่อไป

3. ผมได้ใช้ประโยชน์จากโตะวิเศษอย่างไร

4. เจ้าของโรงแรมใช้วิธีการอย่างไรจึงได้โตะวิเศษมาครอง

อ้วนก็ออกเดินทางเหมือนกัน หลังจากเขาสำเร็จการฝึกงานที่โรงแรมแล้ว เขาก็ต้องการที่จะออกไปผจญกับโลกกว้างตามลำพังเหมือนกัน เขาเลือกเส้นทางเดียวกับพี่ชาย และได้ประสบการณ์แบบเดียวกัน คือ เมื่อมาถึงป่าอ้วนก็ได้พบชายร่างเล็กคนหนึ่ง และได้งานทำอีก จะแตกต่างกันก็แต่ที่บ้านหลังนั้นเป็นโรงเลื่อยไปแล้ว หลังจากที่อ้วนทำงานได้ระยะหนึ่งอย่างมีความสุข และทำทุกอย่างเพื่อทำให้นายจ้างพอใจ ต่อมานายจ้างก็บอกเลิกจ้างเพราะไม่มีงานให้ทำ และเมื่อจะจากกัน เขาก็ได้รับลาตัวหนึ่งเป็นของรางวัลจากนายจ้าง

"จงรับลาตัวนี้เป็นของขวัญแห่งการจากกัน ฉันให้เงินเป็นค่าจ้างแก่เธอไม่ได้ ลาตัวนี้จะใช้ได้ดียิ่งกว่าเงินหรือทอง เมื่อเธอพูดว่า "เจ้าลา ยืดคอออก !" มันก็จะจามเป็นเหรียญทองออกมาทันที" นายจ้างพูด

เช่นเดียวกับผมที่สิ่งโตะวิเศษบ่อย ๆ อ้วนก็ทำเช่นนั้น เขาชอบเรียก "เจ้าลา ยืดคอออก" และทุก ๆ ครั้งลาจะยืดคอ และจามออกมาเป็นเหรียญทองกลิ้งลงมาเป็นสาย ลูกของช่างตัดเสื้อฟังแล้วรู้สึกว่ามันไพเราะเพราะหูอะไรเช่นนั้น

เมื่อเดินทางกลับบ้าน อ้วนก็มาพักที่โรงแรมซึ่งเจ้าของโรงแรมเจ้าเล่ห์ได้ขโมยโตะวิเศษของพี่ชายของเขาไปแล้ว อ้วนสั่งอาหารอย่างดีที่สุดแล้วยังเป็นเจ้ามือเลี้ยงอาหารแก่คนอื่น ๆ ในโรงแรมด้วย และเมื่อเจ้าของโรงแรมมาเก็บเงินค่าอาหาร

"รอเดี๋ยว ฉันจะไปเอาเงินมาให้" แล้วเขาก็สะบัดเอาผ้าปูโต๊ะผืนหนึ่ง ออกไป

ที่คอกม้า และก็ปูผ้าลงตรงหน้าลาที่ขืนอยู่บนกองหญ้าพร้อมทั้งสั่งว่า

"เจ้าลา... ยึดคอกออก !" ลาก็ยึดคอกออก และจามเอาเหรียญทองไหล ออกมาดังกรู้งกริ้งลงไปยังผ้าปูโต๊ะผืนนั้น เจ้าของโรงแรมเห็นและได้ยืนทุกอย่างที่ เกิดขึ้น

วันรุ่งขึ้น อ้วนตื่นสาย เมื่อรับประทานอาหารเช้าแล้ว เขาก็ตรงไปที่คอกม้า เพื่อเอาลาออก เขาไม่รู้ว่า ลาที่ขืนอยู่ไม่ใช่ลาตัวเดิม เขาขี่ลาคลับบ้านอย่างร้ายแรง เพราะรู้ว่าใกล้จะถึงบ้านอยู่แล้ว เมื่อถึงบ้านอ้วนไม่รอช้าที่จะบอกพ่อถึงความวิเศษของ ลาของเขาให้ฟัง ทุก ๆ คนเข้าไปยืนล้อมรอบลาเพื่อดูความวิเศษของของมัน

"เจ้าลา... ยึดคอกออก" แต่ลาก็ไม่ได้แสดงอะไรออกมาเลย แม้แต่จะจาม สักนิดเพื่อให้เหรียญทองไหลออกมา อ้วนรู้สึกขายหน้ามาก และรู้สึกโกรธ เขาเอาไม้มา ตี แต่ลาก็ไม่ได้จามเหรียญทองออกมาให้เลย ในที่สุดอ้วนก็ต้องกลับไปทำอาชีพเดิมใน โรงเลื่อย ทั้ง ๆ ที่เขาเคยฝันเอาไว้ว่า เขาจะไม่แตะต้องมันอีกเลย

5. อ้วนได้รับอะไรเป็นรางวัลจากชายร่างเล็ก
6. ของวิเศษที่อ้วนได้รับสามารถทำอะไรได้บ้าง

หลายปีผ่านไป โง่งซึ่งเป็นลูกชายคนสุดท้ายต้องเรียนการวาดเขียนจบและกลับบ้าน โง่งเป็นเด็กหนุ่มที่รูปร่างดี คราวนี้ก็เป็นคราวของเขาที่ต้องออกจากบ้านไปผจญภัยตาม ล่าพิง เขาเลือกเส้นทางเดียวกันกับพี่ชายทั้งสอง เพราะอยากพบชายร่างเล็ก ผู้ซึ่งพี่ ชายทั้งสองเล่าให้ฟังว่า เป็นคนใจดี ฉลาด และมีของดีวิเศษหลายอย่างคอยให้ เมื่อ เขามาถึงป่าแห่งเดียวกัน เขาก็ได้พบชายร่างเล็กคนนั้น แล้วโง่งก็ได้งานทำ

โง่งทำงานอย่างถูกระเบียบ แต่ไม่หนักนัก เมื่อทำงานได้หลายเดือน ชาย ร่างเล็กก็บอกอย่างเดียวกับที่เคยบอกพี่ชายทั้งสองของเขาว่า

"พ่อหนุ่ม ฉันไม่มีงานให้เธอทำแล้ว และไม่อยากจะเก็บเธอไว้อีกเลย ต้องบอกกล่าวให้เธอรู้ล่วงหน้า ฉันอยากจะให้ทองดี ๆ แก่เธอ เหมือนกับที่ฉันได้ให้ แก่พี่ทั้งสองของเธอไปแล้ว แต่จะให้อะไรดี เมื่อเธอถูกเรียกชื่อว่าโง่งมันแต่พี่เธอ นายผอมกับนายอ้วน ยังเอาทองดี ๆ ไปทำหายได้เพราะความโง่งของเธอ แล้วกับ เธอจะเกิดอะไรขึ้น เหนียวไปดีกว่า คุณนี้อาจจะช่วยเธอได้มาก เธอเพียงแค่พูดว่า

"ไม้เท้าจงออกมาจากถูง !" ไม้เท้าก็จะออกมาต่อสู้ให้เขอมันจะดีไป ๆ จนกว่าเขอจะบอกว่า "ไม้เท้ากลับเข้ามาในถูง"

นักวาดเขียนหนุ่ม ตอบขอบคุณชายร่างเล็กอย่างสุภาพ สะพายถูงขึ้นบ่า แล้วก็เดินทางกลับบ้าน เขาไม่ต้องใช้ไม้เท้าเป็นเวลานาน เพราะถ้าหากมีใครสักคนเดินผิวปากไปพลางอย่างมีความสุขอย่างเขา ก็คงจะไม่มีใครอยากจะทำก่อเรื่องให้เดือดร้อน นอกจากว่านาน ๆ ครั้งที่จะมีสุนัขตามหมู่บ้านวิ่งออกมาเห่าและไล่เขา เขาก็ใช้ไม้เท้าในถูงนี้แหละเป็นอาวุธ ไล่สุนัขไป

ในที่สุดโรงเดินทางมาถึงโรงแรมที่พี่ชายทั้งสองของเขาต้องเสียของวิเศษไป เจ้าของโรงแรมเดี่ยวนั้นมีชีวิตอยู่สุขสำราญ แต่ก็ยังไม่หายโศกคอยหาโอกาสที่จะชโมยสิ่งของจากผู้มาพักอยู่เสมอ

ก่อนเข้านอน โรงได้ฝากถูงไว้กับเจ้าของโรงแรมและสั่งว่าให้ระวังของอันมีค่านี้ไว้ด้วย และอย่าได้พูดว่า "ไม้เท้า... ออกมาจากถูง !" เป็นอันขาด เพราะควรจะรู้เสียด้วยว่าของในถูงมีคุณสมบัติที่แปลกประหลาดที่จะทำให้เกิดผลมากมายแก่คนที่พูดอย่างนั้น

เจ้าของโรงแรมถึงแม้ได้ประโยชน์มากมายจากโต๊ะวิเศษและลาวิเศษ ที่เขาชโมยมา แต่ก็ยังคิดอยากได้ของวิเศษอีกสักอย่างหนึ่งที่จะทำประโยชน์ให้เขาได้

เมื่อโรงกลับขึ้นไปยังบนแล้ว เจ้าของโรงแรมซึ่งกำลังคอยอย่างใจเต้น รีบร้องทันทีว่า

"ไม้เท้า... ออกมาจากถูง !" ทันใดนั้น ไม้เท้าก็ออกมาจากถูง ตรงเข้าตีเจ้าของโรงแรมจนเขี้ยวไปทั้งตัว เขาได้แต่ตะโกนร้องขอความช่วยเหลืออย่างน่าสงสารและวิ่งขึ้นไปหานักวาดเขียน

"สมน้ำหน้าแก่แล้ว" โรงพูดขึ้น "ฉันขอบอกว่าแก่นี่แหละที่ชโมยเอาโต๊ะวิเศษและลาวิเศษของพี่ฉันไป"

เจ้าของโรงแรมยิ่งส่งเสียงโอดครวญ ร้องบอกว่า

"เร็ว ช่วยฉันที มันจะฆ่าฉันตาย ฉันจะคืนให้หมดโต๊ะและลาวิเศษ เร็วเข้า ฉันจะอยู่ตายแล้ว"

นักวาดเขียนก็เรียกไม้เท้าว่า "ไม้เท้า กลับเข้ามาในถูง" ซึ่งไม้เท้าก็ทำตาม เจ้าของโรงแรมดีใจที่รอดตายมาได้ พร้อมทั้งคืนโต๊ะและลาวิเศษให้โรงทันที โรงก็รวบรวมมัดของวางบนหลังลาแล้วเดินทางกลับบ้าน

พี่ชายทั้งสองคนของโง่ดีใจอย่างที่สุดเมื่อได้ของวิเศษกลับคืนมาได้ดังเดิม คนที่เขาควรจะชอบใจก็คือน้องชายที่เขาเรียกว่าโง่ ผู้ซึ่งได้พิสูจน์ตัวเองแล้วว่าฉลาด เยียบแหลมกว่าเขาทั้งสองเสียอีก

7. เหตุใดโง่จึงสั่งไม่ให้เจ้าของโรงแรมพูดว่า "ไม้เท้าจงออกมาจากถุง"
8. เจ้าของโรงแรมรอดตายได้อย่างไร

การจัดสิ่งช่วยเสริมความคิดรวบยอด
ด้วยภูมิเรื่องประกอบท้ายเรื่อง

คำชี้แจง

1. เมื่อนักเรียนได้รับเนื้อเรื่องไปแล้ว นักเรียนอย่าเพิ่งอ่านให้นักเรียนรอฟังคำสั่งจากครู
2. ให้นักเรียนอ่านคำชี้แจงให้เข้าใจหากไม่เข้าใจ โปรดยกมือถามทันที
3. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องและแผนภูมิเรื่องที่อยู่ท้ายเรื่อง เพราะจะทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่องดียิ่งขึ้น
4. เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องแล้วพยายามทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่าน
5. ใช้เวลาในการอ่าน 25 นาที
6. หากนักเรียนอ่านจบก่อนเวลาที่กำหนดให้นักเรียนอ่านทบทวนจนกว่าจะหมดเวลา
7. หากครูบอกว่า " หมดเวลา " ให้นักเรียนส่งเนื้อเรื่องที่อ่านทันที